

РЕШЕНИЕ

№ 1944

гр. София, 25.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.02.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Анета Юргакиева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **11239** по описа за **2020** година докладвано от съдия Анета Юргакиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Л. В. Б., подадена чрез адв. Д. Ц., срещу Решение № 20234770 от 26.10.2020г. на Софийския районен съд, НО, 11 състав, постановено по НАХД № 4911/2020г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 19-4332-007766 от 08.05.2019г., издаден от началник група в отдл „Пътна полиция“ - СДВР.

Според касатора, решението на СРС е издадено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че жалбородателят се е явил за участие в съдебното заседание на СРС, но поради усложнения и забавен пропускателен режим е закъснял за насроченото заседание и така не е могъл да упражни процесуалните си права. Твърди, че районният съд необосновано и едностранно е възприел доводите на наказващия орган и на свидетеля очевидец, без да вземе предвид изложените от жалбоподателя доводи и приложени доказателства, които излага и в касационната жалба – че на посочената дата (23.01.2019г.) е пътувал с вечерен полет от Б. за С., като е пристигнал около 0.30 часа на 24.01.2019г. Излага и други съображения, които най-общо се свеждат до това, че автомобилът, който е собственост на управляваното от него дружество, не се ползва от друг служител или член на семейството. Отделно

поддържа, че при съставяне на АУАН и НП са допуснати съществени нарушения, засягащи правото на защита на жалбоподателя – на чл.42, т.4 от ЗАНН и на чл.57, ал.1,т.5 от ЗАНН. Според касатора, районният съд неправилно е тълкувал и приложил и чл.28 от ЗАНН. Иска се отмяна на решението на районния съд и на процесното наказателно постановление, алтернативно – намаляване на санкцията за нарушението по чл. 123,ал.1,т.3, б. „в“ от ЗДвП до минималния размер, алтернативно – връщане на делото за ново разглеждане с цел събиране на доказателства. В съдебното заседание по делото жалбоподателят се представлява от адв. Ц., която поддържа касационната жалба и моли тя да бъде уважена.

Ответникът – СДВР – отдел „Пътна полиция“ не взема становище по жалбата и не изпраща представител в съдебното заседание.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като прецени събраните по делото доказателства, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, с оглед на което е допустима.

С процесното НП на Л. В. Б. са наложени, на основание чл.183, ал.2,т.11 от ЗДвП административно наказание „глоба“ в размер на 20 лв. за извършено нарушение на чл.40, ал.2 от ЗДвП, и на основание чл.175, ал.1. т.5 от ЗДвП - глоба в размер на 100 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца за нарушение на чл.123, ал.1,т.3, б. „в“ от ЗДвП.

От фактическа страна е установено, че на 23.01.2019г., около 23.10 часа в [населено място] по ул. „20 април“ с посока на движение от [улица]към ул. Л. Планина, при управлението на МПС с марка Тойота Ярис с рег. [рег.номер на МПС], собственост на [фирма], при маневра на заден ход неизвестно лице реализира ПТП с паркирания л.а. Мерцедес с рег. [рег.номер на МПС] и без да установи последиците от ПТП и без да уведоми компетентните органи водачът напуска мястото на ПТП. Л. В. Б. е санкциониран в качеството на управител на дружеството, чиято собственост е превозното средство, който не може да посочи водача, управлявал МПС-то на посочената дата и час.

Районният съд е приел, че административнонаказателната отговорност на касатора е законосъобразно ангажирана, тъй актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление са издадени от компетентни органи, при спазване на изискванията на ЗАНН относно тяхната форма и съдържание, като в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Районният съд е приел също за безспорно установено и доказано извършването на нарушенията, както и че законосъобразно са определени наказанията за тях, като няма основание за прилагане на чл.28 от ЗАНН.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Вярно и точно районният съд е установил фактическата обстановка, която в пълна степен се подкрепя от събраните по делото писмени и гласни доказателства. За попълването на делото с доказателства съдът е проявил необходимата процесуална активност, като е осигурил на страните процесуална възможност да обосноват и докажат защитните си тези. Въз основа на обективен, цялостен и съвкупен анализ на доказателствата съдът е формирал обосновани правни изводи.

Не са допуснати сочените в жалбата съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са довели до ограничаване

правото на защита на санкционираното лице. Доколкото жалбата на лицето до районния съд е с изцяло бланкетен характер, без да са изложени в нея конкретни възражения и доказателствени искания, съдът е разгледал и решил делото съобразно служебно събраните от него доказателства и в рамките на дължимата от него цялостна проверка за законосъобразност на наказателното постановление. Относно твърденията на касатора, че не е могъл да се яви в съдебното заседание пред СРС поради усложнения и забавен пропускателен режим, следва да се отбележи, че дори това да е вярно, въпреки че сочените обстоятелства не биха могли да се сметат за уважителни причини, разглеждането на делото в негово отсъствие не съставлява процесуално нарушение, предвид редовното призоваване на страната .

Неоснователни са оплакванията, че районният съд е разгледал доказателствата едностранчиво. Събраните по делото гласни и писмени доказателства са непротиворечиви и позволяват да се направят категорични и обосновани изводи относно извършването на нарушенията. Ирелевантни в случая са наведените от касатора доводи и доказателства за това, че той самият не е управлявал превозното средство в момента на извършеното нарушение, тъй като отговорността му е ангажирана в хипотезата на чл. 188 от ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредба собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение, а когато нарушението е извършено при управление на моторно превозно средство, собственост на юридическо лице, предвиденото по този закон наказание се налага на неговия законен представител или на лицето, посочено от него, на което е предоставил управлението на моторното превозно средство. В случая нарушенията са извършени при управлението на автомобил, който е собственост на представляваното от касатора дружество. Същият не е посочил друго лице, което е управлявало автомобила, поради което отговорността за извършените деяния следва да се понесе от управителя на дружеството съгласно чл.188, ал.2 от ЗДвП. Твърденията и доводите, които касаторът излага в жалбата си, според които никой друг няма достъп до автомобила, съдът възприема единствено като негова защитна теза. От доказателствата по делото, в това число показанията на свидетелите очевидци, безспорно се установява превозното средство, което е предизвикало произшествието - вид, марка и регистрационен номер, а след като не се твърди и не се доказва, че същото е било обект на незаконно посегателство, единственият възможен извод е, че автомобилът е бил управляван с изричното или мълчаливо знание или съгласие на управителя. Дали на касатора е било известно кое точно лице е управлявало автомобила по времето, когато са извършени нарушенията, или по какви причини не предоставя данни за това лице, е без значение за реализиране на отговорността му като законен представител на дружеството по чл.188, ал.2 от ЗДвП. Не се установява да са допуснати и сочените нарушения на чл.42,т.4 и чл.57, ал.1,т.5 от ЗАНН. Двете нарушения и обстоятелствата, при които са извършени, са достатъчно конкретно и ясно описани, така че правото на защита на лицето не е нарушено.

На последно място, няма основания за прилагането на чл.28 от ЗАНН, какъвто извод е направил и районният съд. Процесното нарушение по чл.175, ал.1,т.5 от ЗДвП по никакъв начин не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност от другите нарушения от същия вид, поради което случаят не може да се квалифицира като маловажен.

С оглед на горното и предвид обхвата на проверката, дължима от касационната инстанция, решението на СРС, с което е потвърдено наказателното постановление, е

правилно и следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, I касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20234770 от 26.10.2020г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 11 състав, постановено по НАХД № 4911/2020г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: